

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №4 (56) 21 ЛЮТОГО 2020 РОКУ

У Білоцерківській ОТГ вшанували воїнів-інтернаціоналістів

Щорічно 15 лютого в Україні відзначають День вшанування учасників бойових дій на території інших держав. 31 рік тому, 15 лютого 1989 року, завершилася участь СРСР у військовому конфлікті на території Демократичної Республіки Афганістан. Цього дня країну залишив останній радянський солдат.

За 10 років (1979-1989) на війну в чужій країні були відправлені десятки тисяч українців, з яких, за статистикою, близько 4 тисяч не повернулися додому живими. Понад 8 тис. українців отримали поранення, 6 тис. залишилися інвалідами. На жаль, Афганська війна залишила про себе гіркий спомин у багатьох сім'ях.

На території Білоцерківської ОТГ проживають 15 учасників війни в Афганістані та двоє учасників військових конфліктів на території інших країн. Зранку 14 лютого вони зібралися в Білоцерківці та організовано вирушили на урочистості у смт Велика Багачка.

З напутнім словом до воїнів-ін-

Мітинг біля пам'ятного знаку «Синам Великобагачанщини».

тернаціоналістів звернувся Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко. Він наголосив, що Афганська війна та збройні конфлікти несподівано увірвалися у життя кожного з них та стали справжнім випробуванням на мужність, героїзм, самопожертву. Але всі вони з честю втримали його. Він побажав воїнам-інтернаціоналістам міцного здоров'я, оптимізму, віри й надії на краще.

Урочисті заходи у Великій Багачці почалися з покладання квітів на могили загиблих та померлих воїнів-«афганців» та воїнів-інтернаціоналістів. Традиційно центральною вулицею селища пам'ятною ходою пройшли воїни-інтернаціоналісти та представники влади, небадужі жителі Великої Багачки.

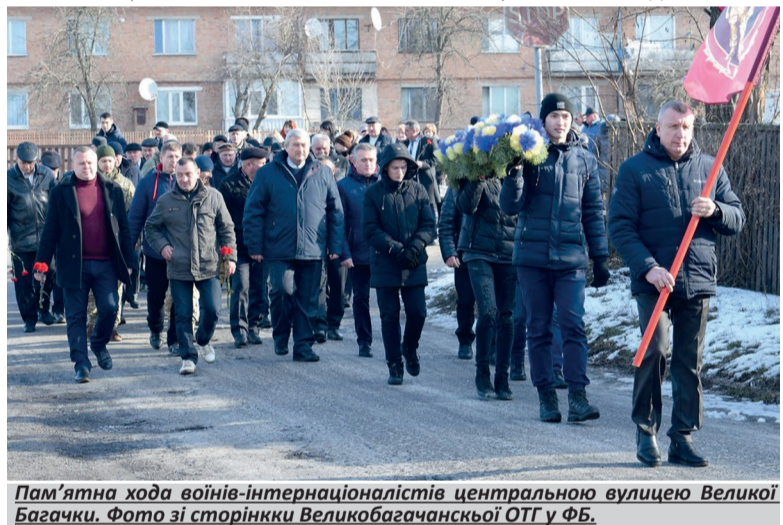
Вони поклали квіти до пам'ятних знаків воїнам-«афганцям», воїнам АТО, а також до Меморіалу слави,

та вшанували хвилиною мовчання пам'ять про загиблих і померлих.

Після цього білоцерківські воїни-інтернаціоналісти повернулися додому та поспілкувалися за святковим столом у кафе «Фортеця». І, звичайно ж, пом'янули тих, хто відійшов у вічність...

Зустріч пройшла у теплій дружній атмосфері.

Дарина СОЛОДКА.

Пам'ятна хода воїнів-інтернаціоналістів центральною вулицею Великої Багачки. Фото зі сторінки Великобагачанської ОТГ у ФБ.

Відзначили День закоханих

Ось уже кілька років на базі Білоцерківського будинку культури діє аматорське об'єднання «Два крила», яке допомагає своїм членам сповна розкрити приховані таланти. А саме у кожній людині є величезний творчий потенціал. Керує об'єднанням неймовірно творча людина, ініціаторка, організаторка та натхненниця багатьох культурних заходів у громаді Наталія Андріївна Лук'янець.

Традиційно до Дня закоханих аматорське об'єднання «Два крила» проводить відкрите засідання, тож усі бажаючи можуть відпочити та продемонструвати свої таланти в дружньому колі, в по-сімейному затишній обстановці.

Цього разу на добрі гостини в Білоцерківському будинку культури завітали аматори Огіривського сільського клубу на чолі з директоркою Людмилою Чу-

гуй. Вони виконали хіти 70–80-х років, які знайшли щемний відгук у серцях присутніх. Крім того, члени театрального гуртка «Фаворит» (керівник Валентина Бондар) підготували дві гумористичні сценки.

Неабиякі таланти продемонстрував і «десант» із Балаклії. Виявилось, що тамтешній староста Анатолій Вільховий – неперевершений драматичний актор. Сценка, яку він виконав

разом із Катериною Шарай, зірвала справжній шквал оплесків.

– Торік на такому ж заході побували будівельники, які працюють у нашій громаді, – розповідає Н. А. Лук'янець. – Вони були приємно вражені натхненням працівників будинку культури та артистів-аматорів, тож цього року попросилися на свято знову. Чоловіки розповіли, що в Черкаській області, звідки вони родом, галузь культури практично не фінансується, будинки культури давно закриті. Селяни й раді б кудись піти, але змушені сидіти вдома.

Концертні номери вдало поєднувалися з різноманітними конкурсами. Тож просто глядачів у залі не було: всі залюбки брали участь у постановках, вікторинах, конкурсах та вигравали призи. Так, у конкурсі на ідеальну пару перемогли Анатолій Григорович і Валентина Іванівна Юрчуки та Іван Григорович і Тетяна Андріївна Дубини.

– Приємно, що секретар сільської ради Тетяна Андріївна Дубина постійно відвідує всі культурно-масові заходи в Білоцерківці, – продовжує Н. А. Лук'янець. – А ось інші жителі Білоцерківки чомусь залишаються осторонь подій, які відбуваються в селі. У той час, як жителі інших населених пунктів за будь-якої нагоди добираються в Будинок культури, наші чомусь сидять удома...

А дарма. Бо святковий вечір, а потім дискотека зарядили присутніх неймовірним позитивом, енергією та залишили незабутні враження.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Під час одного з конкурсів. Фото Н. А. Лук'янець.

Вхід вільний

6.03 Білоцерківський СБК 18.00

Успішна пані громади 2020

Запрошуються жителі та гості громади на святковий вечір, церемонію нагородження «Успішна пані громади 2020» привітати жінок та отримати задоволення від чудового заходу, який стане одним з яскравих у нашій громаді.

Люди з інвалідністю можуть здобути професію програміста

Міністерство соціальної політики разом із Громадською організацією «Прометеус» та Асоціацією «Інформаційні технології України» (далі – Асоціація) підписали Меморандум про співпрацю та презентують соціальний проект «Ти можеш усе! Можливості безмежні» (далі – Проект).

Проект складається з повного циклу можливостей для усіх бажаючих осіб із інвалідністю навчатися безплатно на он-лайн-курсах та по закінченню навчання взяти участь у конкурсах на вакантні посади в провідних IT-компаніях України. Ознайомитися з проектом можна за посиланням: <https://education.msp.gov.ua/>.

Проект триватиме наступні півроку в кілька етапів. Реєстрація охочих взяти участь у проектї відбуватиметься з **5 лютого 2020 року** (<https://prometheus.org.ua/you-can-everything/>). На сторінці докладного опису курсу, що відкриється, натиснути у верхній частині на кнопку ЗАРЕЄСТРУВАТИСЬ НА КУРС. Під час реєстрації учасники мають обрати два обов'язкові курси і за власним бажанням кілька додаткових курсів.

Навчання розпочнеться з **5 березня 2020 року** й триватиме 14 тижнів, ще тиждень відводиться на складання тестів і отримання сертифікатів, а далі – конкурси на вакантні посади.

Під час навчання можливо користуватись розділом ОБГОВОРЕННЯ. У цьому розділі можна ставити запитання менторам, викладачам, які залучені до підтримки осіб з інвалідністю під час навчального процесу.

За результатами пройдених курсів та успішно складеного тестування будуть отримані сертифікати.

Починаючи з 08 червня 2020 оголошуватимуться конкурси на вакантні посади в IT-компаніях України. При наявності отриманих сертифікатів та довідки про інвалідність можна подати свою інформацію на участь.

За докладною інформацією звертайтесь за тел. 0502289325.

Юлія ФЕЛОНЕНКО,
директор територіального центру.

Школярі відзначили Всесвітній день читання вголос

Красногорівські школярі залюбки читають книги.

Учні Білоцерківської школи теж долучилися до акції...

Уже протягом 11 років у різних країнах світу відзначають Всесвітній день читання вголос. Учасники акцій, присвячених цьому дню, обирають книжку, знаходять зацікавлену аудиторію і просто читають вголос. Цю ініціативу вже підхопили жителі 173 країн. Цього року Всесвітній день читання вголос припав на 5 лютого.

Свято спрямоване на те, щоб спонукати молоде покоління до спільного читання та обговорення книг. Воно має надихати дітей і дорослих просто більше читати і спілкуватися між собою.

До святкування Всесвітнього дня читання вголос завдяки небайдужим педагогам долучили

ся й школярі нашої громади. У всіх навчальних закладах діти заздалегідь обрали книгу на свій смак і протягом дня по черзі читали її вголос. А потім обговорювали зміст твору, ділилися враженнями та думками щодо прочитаного.

Проблема

Жителям Герусівки доводиться ризикувати

Після того, як поблизу Красногорівки збудували нову транспортну розв'язку, суттєво поліпшився рух на цій ділянці міжнародної траси. Та водночас, на жаль, виникли проблеми для селян. Зокрема, дістатися пішки з Герусівки до Красногорівки і навпаки стало вкрай проблематично.

Ситуація – прямо як у пісні про паромника, що її співала Алла Пугачова: «Струить время без конца у твоей рошці, венчает юные сердца седой паромщик. Но нас с тобой соединит паром не в силах. Нам никогда не повторит того, что было!»

Жителі Красногорівки і Герусівки опинилися наче на різних берегах. Тільки єдина ці береги не паром, а краса-міст. Користуватися ним, і справді, можуть хіба що «юні серця». А от літнім людям безпечно перейти цим мостом на інший «берег» абсолютно неможливо.

Тротуар з одного боку мосту наче-то є. Але як можна на нього втратити, якщо доступ до тротуару перекритий відбійником-загорожею? Як бабусям із Герусівки ходити в красногорівський магазин, тягнувши за собою кравчучку, якщо на шляху нездоланна перешкода – відбійник заввишки близько 80 см? Той, хто молодший, не переймається безпекою: перелазить через відбійник у двох місцях і, ризикуючи життям, перебігає дорогу. Бо пішохідного переходу тут (і ніде в іншому місці) не позначено!

Транспортна розв'язка, за визначенням, повинна забезпечувати безпечний рух пішоходів і транспорту в кількох рівнях. А ще сприяти безпеці руху та зменшенню аварійності. Та яка ж це безпека, коли пенсіонери змушені виходити на проїжджу частину і рухатися прямо по дорозі назустріч автівам, які мчать тут із шаленою швидкістю! Аж поки далеко не кожна літня людина спроможна перелазити через той відбійник і втратити на тротуар.

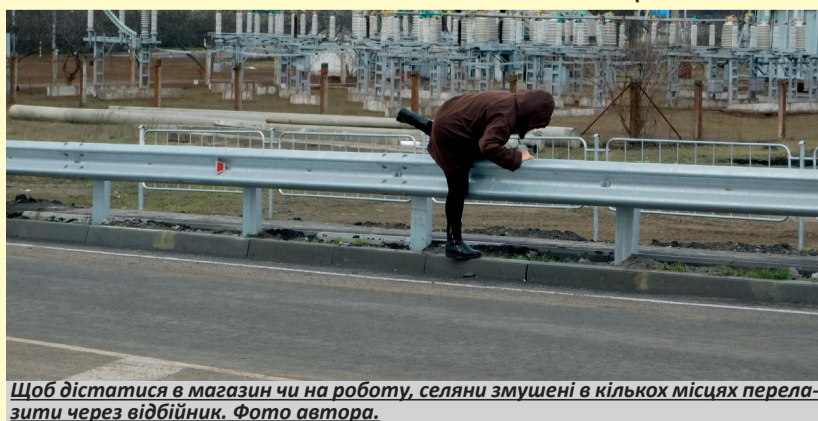
Той, хто користується велосипедом, теж у небезпеці: по тротуару не прої-

деш, велосипедної доріжки не передбачено, тож «крутити педалі якомога далі» від фур та авто не виходить: велосипедисти їдуть вузькою проїжджою смугою мосту...

Може, турки-онури, які робили цю розв'язку, вважали, що в кожній бабусі у дворі стоїть «Мерседес», яким вона їздить за хлібом? Тоді, звичайно, проблем немає: проїхатися містком – одне задоволення!

Сподіваємося, що керівники Служби автомобільних доріг врахують ці недоліки та обладнують врешті-решт міст нормальним тротуаром для пішоходів. Бо туркам-онури проблема «єднання старих душ», що опинилися на різних «берегах», точно не болить...

Сергій МИКОЛЕНКО.

Щоб дістатися в магазин чи на роботу, селяни змушені в кількох місцях перелазити через відбійник. Фото автора.

Зверніть увагу

Дотримання елементарних правил убереже від АЧС

Як відомо, будь-яку хворобу легше попередити, ніж лікувати та боротися з її наслідками. Тому нагадуємо, що найнебезпечнішою хворобою свиней є африканська чума свиней (АЧС).

АЧС створює величезні ризики знищення поголів'я свиней на території не лише області, а й України в цілому, втрачати робочих місць у фермерських господарствах, може залишити без засобів існування власників тварин.

Особливо прикро, коли спалахи АЧС трапляються через нехтування суб'єктами господарювання елементарними правилами утримання свиней, як от: суцільною огорожею, використанням обладнаного санпропускника, завезенням тварин лише з благополучних територій та за наявності відповідних ветеринарних документів тощо.

Профілактикою АЧС у сільськогосподарських підприємствах з вирощування свиней є:

- обов'язкова ідентифікація усього поголів'я;
- обов'язкова реєстрація потужності оператора ринку в Держпродспоживслужбі за місцем провадження діяльності;
- робота господарств у «закритому режимі» з дотриманням ветеринарно-санітарних, гігієнічних, медичних вимог;
- безвигульне утримання свиней, завезення тварин, продукції тваринного походження та кормів винятково з благополучних територій;
- невикористання кормів тваринного походження в раціонах свиней без попередньої термічної обробки;
- термінові повідомлення до Держпродспоживслужби про випадки загибелі свиней у господарствах різної форми власності та мисливських угіддях; відмова від купівлі свиней у нестворених для цього місцях та без супровідних ветеринарних документів;

- дотримання Інструкції з профілактики та боротьби з африканською чумою свиней, затвердженою наказом Міністерства аграрної політики та продовольства України від 07 березня 2017 року № 111.

Крім того, згідно пп. 10 п. 5 розділу II «Заходи з профілактики та попередження занесення збудника АЧС» згаданої інструкції співробітникам господарств, незалежно від форм власності, не дозволяється утримувати свиней у домогосподарствах.

При переміщенні свиней також необхідно дотримуватися ветеринарно-санітарних вимог.

Зазначимо, що миттєві вигоди та переваги від порушення ветеринарно-санітарних правил можуть призвести до повного знищення поголів'я свиней у господарстві.

Усвідомлення небезпеки цієї хвороби працівниками свиногосподарств, а також іншими громадянами, та дбайливе ставлення до дотримання ветеринарно-санітарних вимог може запобігти спалахам АЧС.

У зв'язку з поширенням африканської чуми свиней територією області й України, величезною небезпекою цієї хвороби, Головне управління Держпродспоживслужби в Полтавській області закликає дотримуватися ветеринарних і санітарних норм та правил юридичними особами та громадянами, а також проводити роз'яснювальну роботу щодо профілактики і боротьби з АЧС серед населення, зокрема з власниками тварин.

Головне управління Держпродспоживслужби в Полтавській обл.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Білоцерківка, дитини війни, ветерана праці, директора Білоцерківської школи у 1976–1995 роках **КВАШІ**

Петра Захаровича;

жителя с. Поділ, дитини війни

БОНДАРЯ

Григорія Івановича;

жительки с. Білоцерківка, вчительки-пенсіонерки

ЧЕРЕДНІЧЕНКО

Олени Іванівни;

жительки с. Красногорівка, дитини війни, ветерана праці

РИБАЛЬЧЕНКО

Любові Іванівни

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійних.

Живе в Огирівці справжня ударниця комуністичної праці

Н. В. Горобець. Фото автора.

Надія Володимирівна Горобець народилася в с. Огирівка 12 лютого 1940 року, хоча в паспорті записано 20 лютого. Тоді дітей народжували вдома, пологи приймали баби-повитухи, а реєстрували новонароджених у сільській конторі зі слів батьків, не вимагаючи ніяких документів.

Огирівка на той час була великим селом, центром Огирівської сільської ради Білоцерківського району Полтавської округи. В сім'ї росло четверо дітей: троє сестер і брат. Під час Другої світової війни окупація Огирівки тривала рівно два роки: з 23 вересня 1941 р. по 24 вересня 1943 р. Тож Надійка встигла підрости й пам'ятає, як німці, відступаючи, палили хати, підірвали місток через річку Гнилицю.

— Пам'ятаю, — згадує Надія Володимирівна, — як німець заходить до нас у двір і прямує в хату. А я поперед нього біжу й кричу: «Яйка-сала нема, яйка-сала нема!» Мама виходить із хати, смагає мене за руку. А я знову за своє: «Яйка-сала нема!» Німець дійшов до порога, не знаю, що він казав мамі, але зняв свій рюкзак, розстебнув його і дав мамі чотири грудки цукру: «Кіндер, кіндер!» І пояснює, що в нього такі самі кіндери лишилися вдома...

Пам'ятає Надія Володимирівна, як мама з тітками гасили підпалену німцями хату. Солон'яна стріха швидко згоріла, а кровки тільки зайнялися, їх можна було загасити. Та заважали снаряди, які із завиванням час від часу пролітали над головою. Пам'ятає, як сім'я ночувала в окопчику, як мама з тітками ходила на дорогу дивитися, чи не йде Красна Армія...

Ім пощастило двічі: по-перше, вдалося врятувати від вогню хату, згоріла лише покрівля. А по-друге, з війни невдовзі повернувся батько: снарядом йому відірвало три пальці на руці, його комісували.

Почалися мирні будні. Країна піднімалася з руїн, відбудовувалася. Батько працював у колгоспі їздовим, возив голову колгоспу Горобця Івана Васильовича. Голодного 1947 року Надійка пішла в Огирівську початкову школу. Робочих рук не вистачало, тож залучали до по-сильної праці школярів. Надія Володимирівна розповідає:

— У бригаді була така споруда, де ми, діти, на літніх каникулах утримували колгоспних курей і качок. Доглядали за ними, годували. По суті, були пташниками. А як починалися заняття в школі, ми здавали ту птицю в колгосп.

Після 7 класів Надія пішла працювати в колгосп. Паралельно навчалася у вечірній школі. Працювала на свинарнику, в корівнику, була і в ланці, й на фермі дояркою...

У 1959 році Надія познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Василем. Він був тутешнім, старшим від неї на 3 роки, тільки-но повернувся з армії.

— Мама працювала тоді на колгоспному полі, вирощувала овочі, я ходила їй помагати. А Василь працював їздовим: на Сагайдак возив підводою ті овочі, важив і здавав їх там на базі. Повертався до нас, і ми з мамою вантажили йому в ящики помідори, цибулю, огірки... Отак ми з ним і познайомилися. А в 1960 році зійшлися.

Наступного року сім'я поповнилася донькою Ніною. Ще через три роки народився син Віктор, а 1971 року з'явився на світ найменший, Микола. Та як справжня радянська жінка, Надія не довго затримувалася в декреті: тоді в суспільстві шанували не стільки материнство, як звитяжну працю.

— Працювала я на фермі, — пригадує Надія Володимирівна. — Коли побудували в колгоспі комплекс, кожній доярці дали по 50 корів обслуговувати. Доїли апаратом, молоко йшло по трубах. За високої надої дали мені знак «Ударник комуністичної праці».

Нагородження подібними відзнаками було на той час поширеним заохоченням за сумлінну працю. Можливо, сьогодні це виглядає смішно, але в ті часи, коли гроші були основною людською цінністю, установка на самовіддану працю дозволила відновити економіку нашої країни. Саме звитяжна праця радянських людей створила той промисловий і соціальний базис, яким ми користуємося й дотепер. І в сніг, і в спеку, і в дощ, і в осінне бездоріжжя — навіть якщо ти хворий чи нездужається — люди йшли по годиннику на фабрики і заводи, ферми чи в поле.

Так і Надія Володимирівна: одного дня 1987 року вона вийшла на роботу, хоч і почу-

валася нездоровою, дуже боліла голова. Треба було їхати на ферму, на ранкове доїння. Піднялася велосипедом на гірку й відчула себе зле.

— Добралася я таки з горем навіл до ферми, а дівчата корів уже пов'язали, сіли доїти, дивуються, чому мене немає. Підключила я одну корову до апарату, а під другу сіла доїти руками. Узляла між ноги відро, схилилася до вим'я і... впала. Витягали мене з-під корови вже неприємно.

Жінку внесли в приміщення чергового, покладали на тапчан, викликали лікаря. Той приїхав, подивився й виніс вердикт: «надії немає». Чого тільки не робили, щоб привести Надію до тями: і водою бризкали, і кололи, і щипали, і ляпаси давали. Жінка не реагувала: інсульт. Додому її привезли машиною, переклали на ліжко, й вона пролежала, не встаючи, довгих три тижні. Навідувалася лікарка, давала уколи, спостерігала. А через три тижні хвору забрали в обласну лікарню, де вона пролежала ще місяць.

Батьки, діти й чоловік готувалися до найгіршого. Та, як сказав лікар, Надія Володимирівна «народилася в сорочці». Бо з таким інсультом хворі зазвичай на ноги більше не встають. А вона підвелася, розкодилася, і через деякий час... знову вийшла на роботу.

— І зараз роблю дещо по хазяйству, хоча стара вже, — жаліється жінка. — Спасибі, що газ провели, бо якби не газ, не знаю, що б і робила!

Діти повиростали, усі троє живуть у Миргороді. Має бабуся п'ятьох онуків, сподівається діждатися й правнуків. Живе в Огирівці неподалік від неї й сестра, обох доглядає соцпрацівниця Інна Каленіченко.

Щиро вітаємо Надію Володимирівну, справжню героїню свого часу, самовіддану жінку, матір, бабусю, з днем народження. Бажаємо міцного здоров'я, оптимізму, добра та щастя.

П'ять домівок змінила за життя Віра Іванівна Тривайло, та повернулася в рідний Поділ

Кожна людина по-своєму унікальна, кожна проживає своє життя по-своєму. Та майже у всіх наших ветеранів біографії схожі. Бо вони — діти своєї епохи: важкої, складної, подекуди героїчної, а подекуди й трагічної. Вони майже однаково мислять, однаково оцінюють прожите. Бо однаково виховані: на тих ідеалах, на тих цінностях, які нині зневажливо називають радянськими. Та якби їм запропонували поміняти їхнє життя на інше, навряд чи вони погодилися б. Адже вони прожили його нехай і важко, але ясно й чесно.

18 лютого перетне межу у вісім десятків років Віра Іванівна Тривайло, жителька села Поділ. Важко носити такий тягар років, жаліється жінка. Ноги відмовляють, болить спина, та й ї е що згадати, є про що розповісти.

Народилася вона в Подолі за рік до війни. Батька забрали в армію, коли Вірі було 8 місяців. Додому він уже не повернувся: пропав безвісті у липні 1942 року. Дитячі враження і страхи западають у пам'ять надовго: трирічна Віра на все життя запам'ятала, як мама везла її з братиком гарбою у ярок ховатися від обстрілів, як німці палили в 1943 році хати, як мама намагалася загасити їхню палаючу оселю... Врятувати хату не вдалося: залишилися самі стіни, всередині все вигоріло.

— Жили у пограбінику, — згадує Віра Іванівна. — Мама стягнула туди дошки, постелила кувачу, поклала подушки... Більш-менш придатної землянки у нас не було. У сусідів — баби Марії та баби Фроськи — була землянка, у матері та бабусі Сергія Кекала теж була. А в нас не було.

Шкільні роки Віра Іванівна пам'ятає добре: — Школа в Подолі була зруйнована. Тож дітей навчали у пристосованому приміщенні, там, де зараз Боршнів живе. Перші три класи я там провчилася. Після того там лікарня була, а школу перенесли туди, де зараз сільрада. До 5-го класу я там училася. А коли мені було 12 років, збудували нову школу.

Повноцінної освіти одержати не вдалося. «Я закінчила 7 класів і коридор, — так жартома

називає свою освіту Віра Іванівна. — Бо не було кому працювати».

Мати лежала в лікарні, й Віра пішла годувати телят. У 1956 році помер 18-річний брат: ревматизм серця. Після похорону сина мати знову потрапила до лікарні. А Віра доповнювала її ланку... Наступного року дівчині доручили доїти 17 корів. Звичайно, вручну: апаратів тоді не було. Після зміни Віра не відчувала своїх рук — вони були геть опухлі!

1958 року Віра познайомилася зі своїм нареченим Григорієм Тривайлом. Він був старшим за неї на 10 років, жив в Огирівці.

— Якось увечері мені треба було на ферму йти, а коло клубу музика грала. Я пішла до клубу послухати, а він якраз там був. Постояла й пішла, а він мене наздогнав: «Куди йдеш?» А я чомусь засоромилася сказати, що на ферму, сказала, що до дядька. Так слово за слово — розговорилися. І простояли ми з ним аж до четвертої ранку! Три місяці він до мене женився, а в липні ми подали заяву й розписалися. До мене він не захотів іти у прийми: «В тебе мати молода», — сказав. А я до нього не схотіла: в нього сестра жила з дитиною.

Молоде подружжя придбало в Огирівці невелику хатинку, відбудувало її й прожило в ній чотири роки. 1960 року народилася старша дочка Валентина. А через два роки сім'я перемістилася в нову хату.

— Коли в 1962 році народилася Людмила, в новій хаті ще не було ні одвірок, ні дверей. Я тільки приїхала після пологів з лікарні, й давай місити глину! Вселилися, двері завісили рядною, натопили й стали жити.

У новій оселі сім'я поповнилася ще двома дітками: 1966 року народилася Зіна, а 1969 року — син Гриша (на жаль, інвалід II групи з дитинства).

Багатодітна мати вдома не сиділа: працювала скрізь, куди посилало її правління колгоспу. Була й на фермі, й на курятнику, й шовкунів годувала...

Шовківництвом у Радянському Союзі почали займатися за наказом Сталіна ще до війни.

В. І. Тривайло. Фото автора.

Тоді створювалися парашутно-десантні війська. А для парашутистів був потрібен шовк. Вирощували шовкопряду у спеціальних приміщеннях — шовководнях. Та подекуди люди брали його до себе додому: за задані кокони непогано платили. Починалося все із яєць гусені розміром з макове зернятко. За місяць та гусінь з'їдала чи не тонну листя й ставала як людський палець.

— Принесли колись додому жменьку тих шовкопрядків, — розповідає Віра Іванівна, — а розвелось стільки, що заклали ним усі горішки, всі кімнати в хаті. Ми не встигли накладати їм листя: вони його трошили так, що хрумкіт стояв! Потім, коли гусінь дозрівала, вона починала замотуватися. Тією самою ниточкою. Кокони треба було вчасно зібрати: витягали їх із тих гілочок, вінчиків, сортували по ящиках. Най-

кращим сортом був кокон-вісімка. І здавали їх на приймальний пункт. Отака робота була!

Далі сировина йшла на сушіння і пункти переробки. В Україні їх було два: Запорізька кокономотальна фабрика й Київський шовкоткацький комбінат. До речі, український шовкопряд вважався найкращим у світі. Нитка з нього виходила надзвичайно міцною, еластичною. З одного кокона досягала півтора кілометра безперервно. Нею забезпечували весь СРСР. Робили шовк для армійських парашутів і використовували для хірургічних операцій. Також виготовляли кепчешин. Та виробництво було збитковим, існувало на державних дотаціях. Попіть ціни на енергоносії зросли, держава припинила дотації, й шовківництво в Україні занепало. Сушарні й фабрики порізували на брухт...

30 років прожили Тривайли в Огирівці. А 1988 року довелося все кинути й переїхати в Полтаву. В селі роботи стільки, що не переробиш! А тут чоловікові зробили операцію, й діти вирішили пожаліти батька, поберігти його здоров'я, давши можливість спокійно пожити у місті. Батько погодився, але в багатопверхівці жити не схотів, купили приватний сектор.

— Батько ніколи не сидів, склавши руки, — доповнює розповідь матері дочка Валентина. — Так він і там заходився робити ремонт, міняти вікна в хаті, пограбіник новий зробив. Коротше, почав будуватися на повну. А тут пройшов слух, що наш приватний сектор планують заносити і на його місці зводити багатопверхівку. А нам навзамін дадуть квартиру в багатопверхівці. Для батька життя в квартирі на 5 поверсі було страшнішим від тюрми. Він заявив: «У вулицю я жити не буду! Поки ще дубаю ногами, шукаємо в селі будь-яку хатину і переселяємось!» І довелося нам кидати Полтаву і переселятися в село.

Навесні 1988 року в селі Крохмальці Решетилівського району вони купили дворище, де замість хати стояла лише піч. І почали життя спочатку...

Дні народження відзначають члени нашої громади:

23 січня
КУДРЯ ВІКТОР ІВАНОВИЧ
(с. Дзюбівщина) – 65 років;

21 лютого
СОРОКА ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 65 років;
КРАСОК МИХАЙЛО ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Балаклія) – 60 років;

23 лютого
ТРИПУТЕНЬ ЛІДІЯ ДМИТРІВНА
(с. Коноплянка) – 60 років;
ОСІПОВ ВОЛОДИМИР АНДРІЙОВИЧ
(с. Бірки) – 60 років;

24 лютого
ОХРІМЧУК РОМАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ
учасник АТО (с. Балаклія) – 45 років;

26 лютого
СИМОНЯНЦЬ ВАЛЕРІЙ СЕРГІЙОВИЧ
(с. Поділ) – 65 років;

1 березня
ОСІПОВ ІВАН АНДРІЙОВИЧ
(с. Бірки) – 75 років;
ОХРІМЧУК ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(с. Балаклія) – 70 років;

5 березня
ВЕРЕЩАКА КАТЕРИНА АРХИПІВНА
(с. Білоцерківка) – 75 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають мирного неба, родинного затишку, міцного здоров'я, земних щедрот. Хай життя стелиться осяйним веселковим рушником, сповненим віри, надії й любові!

**Хай Бог пошле іще років багато,
Здоров'я, щастя, радості без меж.
Нехай добром наповнюється хата,
Достатком, щирістю і сонячним теплом.**

**Хай буде вірних друзів в ній багато,
Прихильна доля огорта крилом.
А весни будуть світлі, легкокрилі,
Не буде втому лагідним рукам.**

Талановиті дев'ятикласниці з Красногорівки

Торік у грудні відбувся щорічний обласний конкурс на кращий національно-патріотичний захід серед навчальних закладів. У ньому

взяла участь і учениця 9 класу Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів Вікторія Близнюк. Талановита дівчина перемогла в номінації «Вокал». За виконан-

Яніна Пилипенко під час нагородження переможців та лауреатів конкурсу «Талант Полтавщини. Діти 2019».

Вікторія Близнюк зі своєю наставницею Тетяною Миколаївною Івашченко.

ня пісень за творами І. П. Котляревського вона нагороджена дипломом І ступеню. Грамотою департаменту освіти і науки Полтавської ОДА нагороджена її наставниця вчителька музики Тетяна Миколаївна Івашченко.

А її однокласниця Яніна Пилипенко брала участь у кон-

курс «Талант Полтавщини. Діти 2019». 1 лютого у Полтавському академічному театрі ляльок відбулося нагородження переможців та лауреатів конкурсу. Красногорівська школярка вразила журі своїми малюнками, за що була нагороджена грамотою та призами.

Юні футболістки повернулися з Польщі

Команда «Лідер» після вдалого виступу на турнірі GRODZISK CUP 2020.

Ми вже повідомляли про талановитих спортсменок із Красногорівської школи. 9 днів (із 27 січня по 4 лютого) Євгенія Тур, Тетяна Кордубан та Карина Ісаєнко у складі команди з Полтавської області «Лідер» (м. Кобеляки) захищали честь України у турнірі з футболу GRODZISK CUP 2020. Він відбувся у м. Гродзіск поблизу Познані (Республіка Польща).

У турнірі взяли участь 10 команд із різних країн Європи, а саме: Чехія, Чорногорія, Словаччина, Сербія, Україна (команда «Лідер»), Кобеляки) та команди з Польщі з м. Полонія, м. Гродзіск. Змагання тривали 3 дні, протягом яких дівчата зіграли 9 матчів і посіли 3-4 місце (оскільки у двох команд була однакова кількість очок). Але якби ті

трохи пощастило, вони цілком могли перемогти, адже в перші два дні у полтавської команди із 7 ігор було 5 перемог, одна нічия, один програв і лише два пропущені м'ячі (ворота захищала наша Тетяна Кордубан). Та в останній день фортуна трішки відвернулася від нас, але це не завадило нашим дівчатам посісти гідне 3-4 місце і отримати ку-

бок на такому справді високому європейському рівні.

Наші дівчата гідно виступили. Тетяна Кордубан, як було вище згадано, пильно захищала ворота, Карина Ісаєнко надійно грала у захисті, а Євгенія Тур активно грала в нападі і навіть відзначилася забитим голом.

В інші дні дівчата відвідували басейний комплекс, визначні місця міст Познань та Гродзіск, спілкувалися з однолітками з інших команд. Одне слово, поїздка стала для них незабутньою. Тож у результаті красногорівські спортсменки повернулися додому з купою позитивних емоцій і вражень, отримали великий спортивний досвід і довели, що сільські діти в звичайній школі можуть досягти вагомих результатів у спортивній підготовці.

Дякую за розуміння та підтримку батькам дівчат, адже саме вони фінансували поїздки на змагання. А дівчат давайте привітаємо з вдалим виступом на європейській арені та побажаємо нових спортивних перемог.

Ю. Г. КАЛЕНІЧЕНКО,
вчитель фізкультури
Красногорівської ЗОШ.

Сергій Кучер – переможець олімпіади

8–9 лютого в Полтаві відбувся III-й (обласний) етап XXXVIII Всеукраїнської учнівської олімпіади з трудового навчання (технологій) серед учнів 9–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів.

3-поміж 165 переможців районних олімпіад, які брали участь в обласному етапі, був і дев'ятикласник Красногорівської ЗОШ Сергій Кучер.

На учасників олімпіади чекали три випробування: теоретичне завдання (тест), творче (за 2 години на комп'ютері створити презентацію) та виконання комплексної роботи. Сергій виготовив органайзер для канцелярських приладів. Хлопець чудово впорався з усіма завданнями й став переможцем, тож незабаром захищатиме честь області на всеукраїнському етапі олімпіади.

В. П. БІРУК,
вчитель Красногорівської
ЗОШ І–ІІІ ступенів.

П'ять домівок змінила за життя Віра Іванівна Тривайло...

Закінчення. Початок на стор. 3

Голова колгоспу Терещенко, що в Лобачах, був дуже задоволений, що в колгоспі з'явилися нові робочі руки, допоміг новоселам будуватися. Віра Іванівна пішла на курятник працювати, потім на вітчарник. А 1991 року Григорій Григорович помер...

10 років Віра Іванівна прожила в Крохмальцях, але так і не змогла там адаптуватися: її тягнуло в рідне село.

Залишивши в Крохмальцях молодшу дочку Зіну з сім'єю, 1998 року Віра Іванівна повернулася на батьківщину в Поділ.

Зараз вона живе в Подолі зі старшою дочкою Валентиною. Жаліється, що не зарахували її до стажу той час, коли вона працювала в Полтаві.

– Я в Полтаві й двірником була, і на заводі «Електромотор» робила, і на заводі «Знамя» мотори красила. Зарахували мені тільки колгоспний стаж: 32 роки, 7 місяців і 20 днів. На пенсію я пішла в 53 роки, оскільки син Гриша був інвалідом II групи.

Жінка має 6 онуків і 6 правнуків! Віра Іванівна завжди з нетерпінням чекає на їхній приїзд.
– Зате бабуся книжки читає без очок! – хвалиться Валентина

за матір. Не дочуває, правда, і ноги погано ходять. Зате книжки читає так, що не встигаю її носити! Раніше вишивала, а тепер на книжки переключилася...

Отак і минуло життя. Звичайне життя звичайної радянської жінки-трудівниці: у постійній роботі, у постійних клопотах про сім'ю, чоловіка, дітей, онуків. Про себе вона якось забувала... Та чи одна вона така?

З Днем народження Вас, шановна Віро Іванівно! І многії літа на радість рідним і близьким!

Сергій МИКОЛЕНКО.